

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu z urzędu w dniu 12 października 2021 r.,

na posiedzeniu bez udziału stron

sprawy W. Z. skazanego z art. 178a § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego W. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 20 października 2020 r., sygn. akt V Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

I. pozostawić bez rozpoznania kasację obrońcy skazanego;

II. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt II K (...), uznał oskarżonego W. Z. winnym popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. na okres 2 lat próby.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Po jej rozpoznaniu Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 20 października 2020 r., sygn. akt. V Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, który na podstawie art. 523 § 1 i § 4 pkt 1 k.p.k. oraz art. 526 k.p.k. zarzucił uchybienie z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. poprzez wydanie wyroku w sytuacji, gdy brak było danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa (art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. *in fine*). Podnosząc ten zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania, ewentualnie uniewinnienie skazanego.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w L. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Obrońca skazanego W. Z. wniósł o nieuwzględnienie stanowiska oskarżyciela publicznego wyrażonego w tej odpowiedzi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarządzeniem Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w L. z dnia 9 kwietnia 2021 r., sygn. akt V WKK (...), kasacja została przyjęta na podstawie art. 530 § 1 k.p.k. jako odpowiadająca warunkom formalnym. Należy jednak stwierdzić, że kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego W. Z. jest niedopuszczalna z mocy ustawy i jako wadliwie przyjęta musiała być pozostawiona bez rozpoznania.

Zgodnie z przepisem art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Kasacja jest więc niedopuszczalna, gdy wprawdzie doszło do prawomocnego skazania, jednak takiemu skazaniu nie towarzyszy prawomocne orzeczenie o wymierzeniu kary bezwzględnej pozbawienia wolności. Nie można więc wnosić kasacji np. w razie warunkowego umorzenia postępowania karnego, przy umorzeniu bezwarunkowym, a także od orzeczenia wymierzającego karę grzywny, bądź – jak w niniejszym przypadku, gdy wymierzono co prawda karę pozbawienia wolności, lecz jej wykonanie zostało warunkowo zawieszone (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 czerwca 2020 r., III KK 557/19, LEX nr 3207952; z*

dnia 7 marca 2001 r., II KKN 6/01, LEX nr 1632196; z dnia 31 stycznia 2001 r., V KZ 131/00, LEX nr 1632220).

Wskazać należy, iż powyższe ograniczenie nie dotyczy kasacji, w której strona jako podstawę skargi kasacyjnej wskazuje uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k., a także kasacji wnoszonych przez podmioty specjalne określone w art. 521 § 4 k.p.k. *(por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 listopada 2020 r., IV KK 328/20, LEX nr 3081259; z dnia 3 czerwca 2008 r., V KK 166/08, LEX nr 398531).* Podniesienie zarzutu uchybienia określonego w art. 439 § 1 k.p.k. daje jednak podstawę do uznania kasacji za prawnie dopuszczalną i podlegającą rozpoznaniu jedynie wówczas, gdy wskazywane uchybienie ma rzeczywiście cechę naruszenia przewidzianego w art. 439 k.p.k. Nie można bowiem pod pozorem takiego uchybienia wnosić skargi, dopatrując się naruszenia prawa w oparciu o okoliczności, które nie dają podstaw do przyjęcia jego zaistnienia, w tym po to, aby móc zarzucić także inne naruszenia, o jakich mowa w art. 523 § 1 k.p.k., ale nie ujęte już w katalogu wskazanym w art. 439 k.p.k. *(por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2014 r., SDI 10/14, Biul.PK 2014, Nr 4, poz. 12-13; z dnia 26 lutego 2004 r., IV KK 298/03, OSNKW 2004 r., z. 4, poz. 46; z dnia 4 grudnia 2001 r., II KKN 175/99, OSNKW 2002 r., z. 5-6, poz. 47).*

Tymczasem z treści zarzutu kasacyjnego przedstawionego przez obrońcę skazanego W. Z. wynika, że nie stanowi on w ogóle zarzutu z art. 439 § 1 k.p.k., bowiem skarżący powołuje się na nieistniejącą w tym przepisie przesłankę odwoławczą. Zgodnie z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy na posiedzeniu uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określonych w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8-11 k.p.k. Obrońca zaś błędnie odczytał treść tego przepisu i utrzymuje w treści kasacji, że taką przesłankę stanowi również sytuacja, w której zachodzi okoliczność wyłączająca postępowanie określona w art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. Takiej treści ten przepis nie posiada i dlatego też podnoszona okoliczność nie może zostać uznana za znajdującą się w zakresie bezwzględnej podstawy odwoławczej. W rezultacie

zaś nie może być mowy o tym, by mogła ona stanowić podstawę do wniesienia kasacji w sytuacji, gdy nie doszło do spełnienia przesłanki z art. 523 § 2 k.p.k.

Na tej podstawie należało dojść do wniosku, że wniesienie kasacji w niniejszej sprawie, w której wykonanie orzeczonej kary 8 miesięcy pobawienia wolności warunkowo zawieszono, było niedopuszczalne z mocy ustawy, tak więc należało pozostawić bez rozpoznania kasację obrońcy. Kosztami postępowania kasacyjnego obciążono skazanego na podstawie art. 637 § 1 k.p.k. i 637a k.p.k.